

HLAS

**Spät' zo
smrti
str. 2**

**Umelý
raj
str. 13**

Späť zo smrti

Gerard Dunphy
Waterford, Irsko

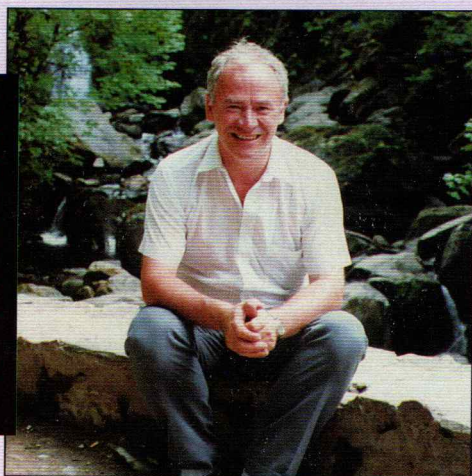
20. mája 1982 som bol doma v posteli a hrozne ma bolela hlava. Moja manželka Pam odišla do mesta a ja som bol sám s našim pätnásťmesačným dieťaťom. Ako sa ráno pomaly vlieklo, bolesť v hlave ešte narastala, až som zrazu pocítil že mi v hlave niečo prasklo. Nevedel som, čo to bolo, ale vedel som, že je to vážne.

Vediac, že potrebujem pomoc; obrátil som sa k Bohu. V mojom živote bolo veľa nesprávneho, a tak som sľúbil: „Ak sa cez toto dostanem, napravím sa.“

Tu som začal mať obavu o dcérku, ktorá bola na našej posteli. Podarilo sa mi uchopiť ju za nohu, položiť na dlážku a odťahnúť cez chodbu do zadnej izby, kde som ju zamkol. Potom som sa odplazil späť do spálne, dostal som sa k oknu a volal som na susedov vonku, aby mi pomohli. Zavolali lekára. Diagnózu stanovil ako migrénu. Bolo to zvláštne, pretože som také čosi nikdy predtým nemal.

Keď sa Pam vrátila domov, znovu volala lekára, ale ten nepovažoval za potrebné prísť. Nakoniec, po niekoľkých telefonátoch, prišiel a dal mi injekciu, akú on sám brával proti migréne. Povedal, že injekcia spomalí prítok krvi do mozgu a to by malo pomôcť.

Keď zlepšenie nenastalo a neskôr som začal vracat', uprosila Pam nášho lekára, aby zavolał sanitku. Previezli ma do nemocnice, vyšetrili ma a urobili lumbálnu

punkciu. Diagnóza bola výron krvi do mozgu. Nakoniec sa ukázalo, že je to prasknutá cieva.

Preložili ma do oblastnej nemocnice v Corku, kde pán Feely zariadil CAT vyšetrenie. Nasledujúce ráno som mal angiogram a o deväť hodín neskôr som sa prebral po operácii na izbe intenzívnej starostlivosti. Potom som upadol do kómy. Prognóza bola veľmi zlá.

Pamela: Nevedeli ten prípad vysvetliť, ani to, prečo nemohol dýchať. Operácia nebola v oblasti mozgu, ktorá riadi dýchanie. Pripojili ho na kyslíkový prístroj. Každým tiknutím hodín upadal do hlbšej a hlbšej kómy.

Dni ubiehali bez zmeny a jediné, čo som z pána Feelyho mohla dostať bolo, že nemá úplne fixovanú a rozšírenú zorničku alebo že má teplotu nad 106. Pretože som nechápala, o čom hovoria, spýtala som sa svojej sesternice, ktorá bola sestrou v nemocnici.

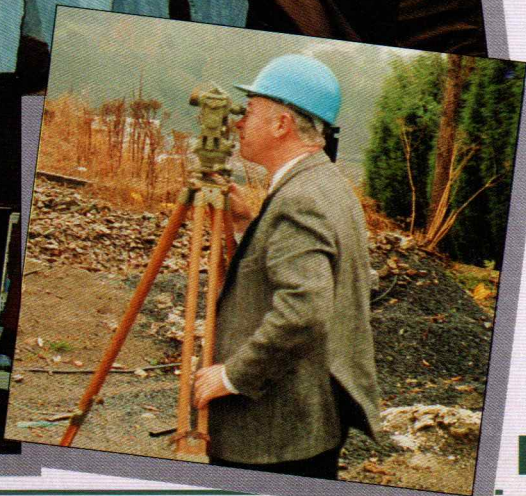
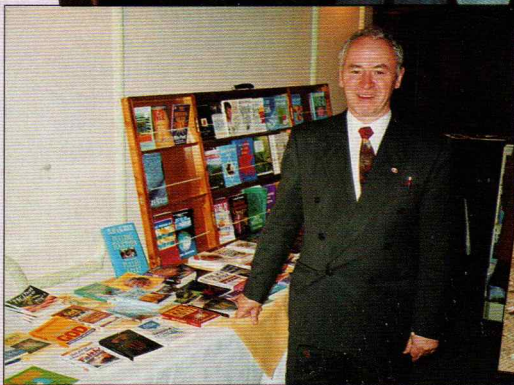
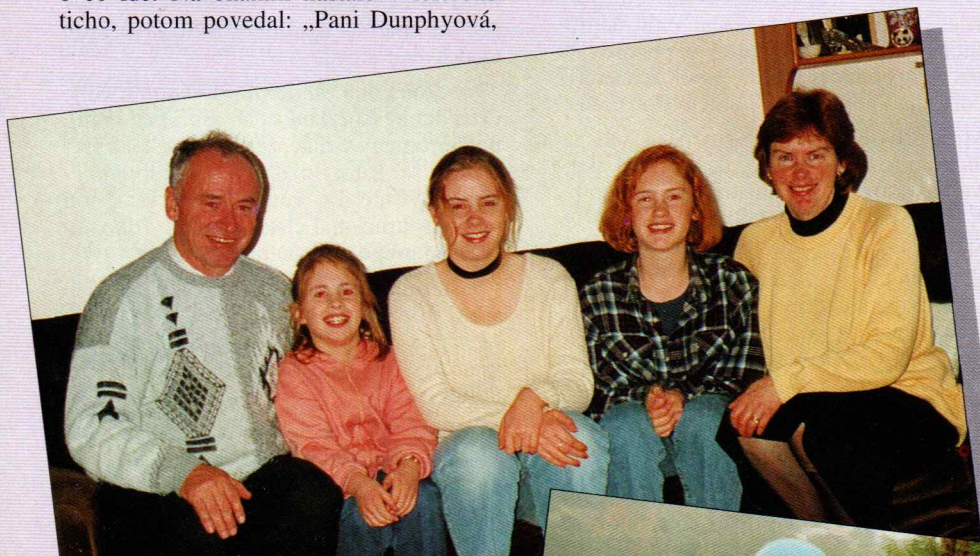
Povedala, že Gerard je na pokraji smrti, ale ešte nedosiahol bod, keď vypínajú prístroje.

Vo štvrtok po operácii povedala, že z lekárskeho hľadiska už nie je žiadna nádej a spýtala sa, či som niekedy počula o Božej uzdraviteľskej moci. Porozprávala mi o niekoľkých zázrakoch, ktoré sama videla a dala mi akési telefónne číslo.

Tej noci som zavolała na to číslo a rozprávala som sa s istým mužom, volal sa Al Ryan, ktorý bol predsedom waterfordskej pobočky Medzinárodného spoločenstva podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI). Vyrozpávala som mu, o čo ide. Na okamih nastalo v telefóne ticho, potom povedal: „Pani Dunphyová,

váš manžel sa uzdraví.“ V tej chvíli som i ja kdesi hlboko vo vnútri vedela, bez najmenších pochybností, že tieto slová sú pravdivé.

Požiadala o tri dni pôstu a modlitieb. Moja sesternica kontaktovala toľkých ľudí, koľkých mohla a žiadala ich o podporu modlitbou. Bolo to i v miestnom rozhlasovom kresťanskom programe a spojili sme sa s modlitebnými skupinami v celej krajine. V tú nedeľu večer sa celá Gerardova rodina zišla v Corku, aby sa za neho modlila. Aj to zorganizovala moja sesternica. Rodina je katolícka, ale takéto stretnutie bolo pre nich čosi nového. Bola to posledná možnosť. Vtedy som nevedela, že rodina

sa vlastne zišla preto, aby sa rozlúčili s Gerardom. Prišiel dokonca i jeho brat z Anglicka.

Tú noc po modlitebnom stretnutí som šla so sesternicou do nemocnice. Postrehli sme nepatrnú zmenu jeho stavu. Keď som hovorila, jeho oči sa chveli. Sesternica vyšla a prehovorila s ľuďmi, ktorí sledovali jeho stav. Pýtala sa ich, či nastala nejaká zmena. Odpovedali: „Nie.“ Potom sme odišli, ale ja som sa spýtala o niekoľko hodín neskôr. Gerard bol pri vedomí. Vedel kde je, čo sa s ním stalo a dokonca i ako sa volá.

Urobil presne to, čo lekári povedali, že nemôže urobiť. Jednoducho otvoril oči. Vedľa neho sedel človek, ktorý prišiel navštíviť svojho otca, ležiaceho na vedľajšej posteli. Ten človek sa začal cítiť nepríjemne – ako keby ho niekto pozoroval. Obrúca sa ponad plece si všimol, že Gerard sa díva na knihu, ktorú predchvíľou čítal.

Muž privolať sestru v službe a stal sa svedkom rozruchu, ktorý nastal, keď zvolávali lekárov a všetci mu začali klásť otázky, aby preverili jeho vnímanie.

Nasledujúce ráno ma pán Feely informoval: „Som rád, že vám môžem oznámiť, že sa váš manžel uzdraví.“ Nevedel vysvetliť prečo, alebo čo sa s ním stalo. V ten deň som chvíľu bola s Gerardom a bolo to úžasné. Večer ma však požiadali, aby som prišla do lekárovej pracovne.

Bolo to iba 12 hodín po tom, čo mi povedali o Gerardovom zázračnom uzdravení. Lekár však teraz hovoril: „Pani Dunphyová, s veľkou ľútosťou vám musím oznámiť, že vášho manžela nie sme schopní zachrániť.“ Vysvetlil, že Gerard dostal bakteriálny zápal pľúc najhoršieho druhu a že zavolať akéhosi Dr. Sullivana, aby ho liečil. Nevedela som pochopiť prečo, ale moje vedomie povedalo: „Nie!“ Verila som, že sa nejakým spôsobom uzdraví.

Na druhý deň ráno, v snahe vyčistiť pľúca, mu urobili tracheotómiu. Keď ho odnášali z operačnej miestnosti, znovu upadol do kómy. Moja sesternica poznala Dr. Sullivana a spýtala sa ho profesionálne na diagnózu. Povedal, že Gerard neprežije. Vysvetlil, že má naplánovanú trojdňovú dovolenku a že neočakáva, že môjho manžela uvidí, keď sa vráti.

Medzitým Al Ryan z FGBMFI pricestoval do Corku. O šiestej večer prišiel do nemocnice, nesúc veľkú Bibliu. Zišiel na jednotku intenzívnej starostlivosti, kde sa modlil za Gerarda. Položil na neho ruky a začal sa modliť. Potom povedal: „Gerardova duša odišla.“ Ďalej vysvetlil, že sa ide modliť aby, ak Gerard ešte nezrel nebeské svetlo, mu Boh dovolil vrátiť sa.

Niekoľko minút sa potichu modlil, a potom sa začal modliť za uzdravenie. Ako začal, pocítila som teplo prichádzajúce z Gerardovej hrude. Vtom sa začali jeho viečka chvieť, ako v nedeľu v noci. Potom Al povedal: „Viete, kto je tu, však?“ Gerard pokýval hlavou. Al vyriekol modlitbu vďakyvzdania. Gerard zložil ruky a kým sme sa modlili, snažil sa perami vyslovovať slová.

Na druhý deň ráno bol pri vedomí, čulý. O tri dni neskôr, keď sa Dr. Sullivan vrátil, bol ohromený vidiac, že Gerard vstal a prechádza sa. Rúrky mal mať v hrudi najmenej tri týždne. Do konca týždňa však boli vonku – hruď mal čistú. O dva týždne neskôr ho prepustili z nemocnice.

Sesternica sa spýtala Dr. Sullivana: „Čo si myslíte o našom Gerardovi? Myslíte si, že máme zázrak?“ Povedal: „Neviem, čo si mám myslieť. Nie my sme to urobili. Určite to bol zázrak!“

Gerard: Počas druhej kómy som mal pocit, že moja duša opúšťa telo. Cítil som, že ma niečo ťahá k akémusi svetlu na konci dlhého tunela. Po ľavej strane som videl bieleho koňa v plnom cyale. Potom som prišiel k nejakému tunelu na pravej strane. Zastavil som sa pred ním a začul som akýsi hlas. Položil mi tri otázky o mojej láske k manželke a deňom a potom pokračoval, že táto láska je kľúčom ku kráľovstvu a že budem musieť ísť späť. Potom som sa vrátil do svojho tela a prišiel som k vedomiu.

Pam z vďačnosti začala navštevovať modlitebné stretnutia pravidelne. Spočiatku som chodieval tiež, ale potom som sa začal cítiť ako výstavný exponát. Po chvíli som toho mal dosť a prestal som chodiť. Oni ma však nenechali tak a ďalej sa za mňa modlili. O deväť mesiacov neskôr som požiadal manželku, nech nájde niekoho

k dieťaťu, aby som v ten večer mohol ísť s ňou na modlitebné stretnutie.

Asi o rok neskôr sme šli na konferenciu FGBMFI v Blarney. V sobotu večer som prišiel dopredu a požiadal som jedného z mužov, aby sa za mňa modlil. Tej noci som odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi a dostal som krst Ducha Svätého. Ako sa za mňa modlil, spočinula na mne Božia moc a spadol som na podlahu. Vstal som chváliac Boha v jazyku, ktorý som sa nikdy neučil. Stalo sa niečo úžasné!

Ako sa za mňa ďalej modlil, siahol som do vrecka, vytiahol som cigarety, hodil som ich na zem a pošliapal som ich. Predtým som sa neúspešne pokúšal prestať fajčiť. To bolo pred deviatimi rokmi a odvtedy som sa cigarety nedotkol. Potreba fajčiť sa úplne stratila.

Pamela: Na modlitebné stretnutia som chodievala spočiatku z vďačnosti, ale čoskoro som uvidela ich radosť a začala som chodiť preto, lebo som chcela. Postupne som sa i ja sama odovzdala Ježišovi Kristovi. Boh zmenil môj život.

Gerard: Predtým, než toto všetko začalo, bol celý môj život jeden veľký zmätok. Keby Boh nebol vstúpil, určite by sme sa s Pamelou rozviedli. Boh začal jeden po druhom riešiť moje problémy dokonca ešte predtým, než som sa odovzdal Ježišovi Kristovi. Napríklad, pravidelne som chodieval do krčmy s jedným priateľom. Pam a iní členovia modlitebnej skupiny sa za to modlili. Potom tohto priateľa jeho firma preložila do Corku. V tom okamihu moje krčmové kamarátstvo skončilo. Už som sa viac neobťažoval chodiť do krčiem.

Po kongrese v Blarney som začal prosiť Ducha Svätého, aby mi pomohol v práci. Jednou z mojich povinností je pripravovať elektrické vedenia. Farmári sa obyčajne nenadchýňajú myšlienkou mať také niečo na svojej pôde, ale Boh začal pripravovať týchto ľudí na moje návštevy. V dôsledku toho som mohol dosiahnuť pokojnú dohodu oveľa rýchlejšie. Pretože som bol v tomto úspešný, poverili ma zodpovednejšou prácou.

Pri jednej príležitosti sa konal pohovor na obsadenie vyššieho miesta. Súperil som tam s niekoľkými ďalšími ľuďmi. Keď som

sa za to modlil, vnukol mi Boh verš z Biblie: „Na všetkých cestách svojich myslí na Neho, nuž On ti rovnať bude chodníky.“ (Príslovia 3:6) Na konci pohovoru bola posledná otázka: „Aká je hnacia sila, ktorá vám ráno káže prísť do práce?“ Pozrel som mu priamo do očí a povedal: „Ježiš Kristus.“ Chlapík po jeho ľavej strane zdvihol obočie a ja som si pomyslel: „Teraz si tomu dal!“ Ale to miesto som dostal ja. Naše deti sa medzičasom tiež odovzdali Ježišovi Kristovi. Z našej pôvodnej modlitebnej skupiny vzniklo mnoho iných. Dokonca sme založili jednu skupinu v našom kultúrnom centre.

Vždy som bol človekom, ktorý veľa číta a pred nejakým časom som začal rozmýšľať o založení kresťanského kníhkupectva, ktoré by som viedol vo svojom voľnom čase. Keďže som sa s touto myšlienkou nevedel pohnúť, modlil som sa raz v noci: „Pane Bože, ak je táto služba prostredníctvom kresťanského kníhkupectva od Teba, potom musíš niečo urobiť.“

O pár týždňov neskôr nás prišiel navštíviť jeden priateľ. Počas večera povedal, že cíti, ako ho Boh vedie k tomu, aby mi dal nejaké knihy, s ktorými by sa mohol začať knižný stôl – je to stôl, pri ktorom sa na kresťanských stretnutiach predávajú knihy a iná kresťanská literatúra. Knihy sa predávali na princípe provízie. Potom prišiel ku mne ďalší človek, ktorý zbadal môj stôl s knhami na stretnutí pobočky FGBMFI a ponúkol mi knihy. Tiež súhlasil, aby som si ponechal províziu. Po rokoch som bol vďaka investovaniu výnosov z predaja kníh schopný vytvoriť si celkom slušný sortiment. Boh vyslyšal moju modlitbu. Teraz môžem dokonca zadarmo dávať Biblie novým ľuďom v našej modlitebnej skupine. Boh zmenil naše životy takými mnohorakými spôsobmi. On je skutočne úžasný a milujúci Otec.

Gerard Dunphy je pracovníkom Waterfordskej rady pre dodávku elektriny. Teraz je predsedom Waterfordskej pobočky FGBMFI. S Pamelou majú tri deti: Claire (16 rokov), Lucy (13 rokov) a Máriu (9 rokov).

Nič nie je príliš ťažké

Burt Singer
Hajfa, Izrael

Keď som mal 13 rokov, mal som Bar Mitzvah. Toto sa robí, keď sa židovský chlapec stáva mužom. Vtedy mi otec daroval pár boxerských rukavíc. Tak sa začali roky bojov o víťazstvá, ktoré vyvrcholili zápasom s Willym Lucerom v Hollywood Bowl pred 7 000 divákmi. Môj manažér Ralph ma uisťoval, že nemá účinný úder a že po zásahu silno krváca. Prvé tri kolá však vyšli práve naopak. Krvácal som iba ja! Ralph chcel hodiť uterák a zápas zastaviť, ale vo svojej neústupčivosti som pokračoval a vyhral som štvrté, piate i šieste kolo. Skončilo to remízou.

Avšak ani sláva v ringu, ani veľa priateľiek, ani prílišné pitie ma neuspokojovalo. Pamätám si, že som raz večer v bare popíjal pivo a rozmýšľal som: „Musí existovať viac, než toto.“

Krátko nato mi môj mliekár nechal na dlh mlieko za 50 dolárov. Keď šiel hore ulicou so svojou knihou objednávok, uisťoval som ho, že svoje dlhy zaplatím. „To mi nevadí,“ povedal,

„prišiel som vám priniesť odpoveď na vaše problémy.“ Potom mi začal rozprávať o Ježišovi.

V Biblii mi ukázal 3 kapitoly Jánovho evanjelia, kde Nikodém, Žid ako ja, prišiel k Ježišovi a spýtal sa ho, čo má robiť, aby prišiel do Božieho kráľovstva. „Musíš sa znovu narodiť,“ odpovedal Ježiš, a ďalej vysvetľoval, že druhé narodenie je duchovný zrod. Potom som sa s mliekárom modlil, hlavne preto, aby som sa ho zbavil.

O týždeň neskôr vošiel do obchodu s mužskými odevmi, kde som vtedy pracoval, vysoký, svalnatý, holohlavý muž. Rozprávali sme o boxe a futbale a potom sme spolu zašli na kávu. Onedlho sme tiež začali hovoriť o Ježišovi. „Počkajte, ja som žid,“ protestoval som chabo.

Nasledujúcu nedeľu som s ním šiel do kostola. Bol som prijatý s takou láskou! Božiu prítomnosť bolo jasne cítiť a začal som si uvedomovať, že to, čoho som bol svedkom, bolo reálne. Počas celej bohoslužby som spieval hymny a plakal som.

V ten večer som mal videnie, v ktorom Boh ku mne hovoril: „Poď ku mne, Burt. Moje jarmo je príjemné, moje bremeno je ľahké.“ Po stretnutí som chcel ísť a modliť sa, ale nemohol som sa pohnúť. Potom sa niekto spýtal: „Nechcete ísť dopredu a zmieriť sa s Bohom?“ Bolo to presne to, čo som

potreboval. Ponáhlal som sa dopredu a prosil som Boha o odpustenie za všetko, čo v mojom živote nebolo dobré. Prijal som Ježiša ako svojho Mesiáša. Bol som tam poldruha hodiny, zaplavený radosťou. Vstal som ako nové stvorenie.

Nasledujúce tri mesiace som sa modlil, aby mi Boh tiež dal krst v Duchu Svätom. Jedného dňa som vedel, že toto je ten deň. V ten večer, na stretnutí, som sa modlil: „Nasýť ma Pane, som hladný po všetkom, čo máš pre mňa.“ Naplnil ma svojou mocou. Nadšením konať Božiu vôľu. Toto nadšenie bolo a je také reálne, že mi nikto nemôže povedať, že to už nie je nič pre dnešnú dobu. Ja som to zažil! Ježiš je rovnaký dnes, ako bol pred 2000 rokmi.

V roku 1965 skupina mužov chodila po uliciach Portlandu v štáte Oregon, aby sa podelili so svojou vierou s hippies a dali im nejaké jedlo. Šiel som s nimi a bol som svedkom, aké množstvo hippies dalo svoj život Ježišovi a začalo mu slúžiť. V tejto práci v uliciach som pokračoval 5 alebo 6 rokov.

Asi v tom istom čase som prvýkrát navštívil kongres Medzinárodného spoločenstva podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI). Vpredu visel veľký transparent, na ktorom stálo: „Jeho zástava nado mnou je láska.“ Potom v roku 1970 som šiel na svetový kongres FGBMFI v Chicagu. Tam oznámili plány na prvú leteckú misiu do Izraela. „Pane, pošli mňa! Ja pôjdem,“ modlil som sa potíchu. Práve sme jedli, keď mi akýsi starší bielovlasý muž oznámil, že mu Boh povedal, aby mi zaplatil cestu do Izraela. Bol som taký vzrušený, že som stratil chuť na jedlo a tancoval som po uliciach do svojho hotela!

Deväť rokov po tom, čo som sa stal veriacim a po spoločných modlitbách s priateľmi za pravú manželku pre mňa, som stretol Pam. Sedel som za stolom

na večeri FGBMFI, keď do miestnosti vošla akási dáma. Len čo vstúpila, prehovoril Boh k môjmu srdcu: „Toto je tvoja budúca manželka!“ Pochopiteľne, nechal som si to nejaký čas pre seba.

Krátko pred tým Pam šla do ambulancie chiropraktika, aby jej čosi urobil

Burt a Pam Singerovci v meste Ushwaia v Argentíne, najjužnejšom meste na svete

s chrbticou, a videla malého chlapca, ktorý prišiel o jedno oko v dôsledku nehody pri ohňostrojí. Museli mu vbrať očné guľu, avšak po modlitbe k Ježišovi mohol tým okom vidieť! Traja iní pacienti tam tiež hneď odovzdali svoje životy Ježišovi. O tri dni, keď Pam prišla na ďalšie liečenie, modlil sa chiropraktik s ňou a ona tiež odovzdala svoj život Ježišovi. Potom ju pozval na večeru FGBMFI, kde sme sa stretli. Na tej večeri bolo tisíc ľudí.

V Izraeli žijeme už skoro devätnásť rokov, od novembra 1975. Prešli sme odtiaľ skoro celý svet, doteraz 58 krajín, vrátane takých vzdialených

NIČ NIE JE PRÍLIŠ ŤAŽKÉ

miest, ako sú hranice Chile a Argentíny. Keby sme vopred vedeli, čo Boh pre nás pripravil, možno by sme vôbec nezačali! A predsa sme zistili, že život v poslušnosti voči Nemu je to najuspokojujúcejšie, čo možno na tejto zemi mať.

Teraz žijeme na vrchole hory Karmel, kde Eliáš zvolal oheň z nebies. Pracujeme s mnohými úžasnými organizáciami Židov, Arabov, Američanov, Rusov, Angličanov, Austráľčanov, Švédov, Fínov, Argentínčanov a iných. Okrem tohoto spoločenstva je tu sanatórium v Hajfe, určené pre mladých ľudí, ktorí majú problém s alkoholom a drogami, a v centre mesta je stredisko krízového tehotenstva, pracujúce proti rastúcej vlne potratov.

V apríli 1992 sme práve začali našu cestu po Amerike, keď som utrpel prudký výron krvi do mozgu. Postihlo to ľavú stranu mozgu, a keďže som pravák, úplne ma to ochromilo.

Pam: Tieto okolnosti sa ma tiež ostro dotkli, a bola som rada, že som zažila Božiu službu ešte hlbšie. Poznala som Boha ako môj Šalom, môj Mier. Spomenula som si na všetkých tých ľudí, ktorých som videla umrieť, alebo z ktorých zostali po záchvatoch živé mŕtvolky, ale povedala som si: „Toto nebude Burtov údel.“ Pozrela som mu do očí a vedela som, že môj Burt je stále tam a že sa Ježišovou mocou vráti ku mne.

Zatelefonovala som našim modlitebným partnerom v Spojených štátoch, Anglicku a Izraeli. Potom som spoznala Boha ako Jehovah Rophi, Burtovho uzdraviteľa a Jehovah Jireh, nášho živateľa. Nemocnice v Spojených štátoch sú veľmi drahé a naše izraelské zdravotné poistenie tam neplatí. Po deviatich dňoch som mohla vziať Burta domov a denne s ním chodiť ako s nebývajúcim pacientom na rečové cvičenia a fyzikálnu liečbu. „Pane,“ modlila

Paralyzovaný a neschopný hovoriť, 24 hodín po paralyzujúcom výrone krvi do mozgu.

som sa, „daj nám nájsť milosť v Tvojich očiach i v očiach človeka,“ dúfajúc, že by sme mohli dostať znížený účet, taký, ktorý by sme mohli splatiť za niekoľko rokov. Nakoniec dokonca i doktor povedal, že Burt bol zázračne uzdravený.

Potom sme dostali účet z nemocnice. Všetko tam bolo podrobne rozpísané, ale na konci napísali: „Váš účet sa znižuje o 100%!“ Bolo to, ako keby na účet zostúpila nebeská pečiatka „ODPUSTENÉ“. Boh je nesmierne milosrdný. Keď nás zasiahlo nešťastie, boli sme pripravení. Mali sme ten správny vzťah k Bohu a vedeli sme, že Boh sa o nás postará. Naše volanie bolo volaním dôvery. Pre nášho Boha nič nie je príliš ťažké! ■

Hašiš rástol

*Sergej Vivtuk
Nikolajev,
Ukrajina*

nadivoko a ja tiež

V mladom veku 12 rokov som začal užívať drogy. Z môjho pohľadu sa radosti života javili veľmi prítlačivo. Keďže som žil v blízkosti čiernomorského mesta Nikolajev, drogy bolo možné dostať pomerne ľahko. Blízko mesta boli miesta, kde hašiš rástol nadivoko. Onedlho mi však hašiš nestačil, a začal som užívať ópium.

Môj návyk začal byť drahý a bol som nútený stať sa zlodějom, aby som zaň mohol platiť. Pomaly to bolo, akoby som padal do čiernej diery bez svetla. Mojou jedinou myšlienkou bolo získať ďalšiu dávku drogy. Prirodzene, často som sa bál, že ma chytia a pošlú do väzenia.

Niekoľko ma však strážil. Vedel som, že moji rodičia sa za mňa modlia a nikdy som nemohol uniknúť skutočnosti, že ma Boh ochraňuje. Toto bolo jediné, čo ma zachránilo pred úplným sebazničením, ku ktorému ma moje počínanie viedlo. Otec mi radil: „Obráť sa k Ježišovi a zanechaj ten hrozný život.“ Vedel som, že má pravdu, ale každé rozhodnutie zmeniť sa bolo vždy iba rozumové, nikdy neprišlo z môjho srdca.

Padajúc ďalej a ďalej do mojej čiernej diery, som postupne prišiel k bodu, kde sa zdalo, že už nemôžem pokračovať tak, ako doteraz. Bolo mi úplne jasné, že moji rodičia majú čosi skutočného, niečo, čo ja zúfalo potrebujem. Takzvané radosti tohto sveta boli úplným sklamaním. Konečne som sa dostal do polohy, z ktorej som jasne videl, že riešením je Ježiš a odovzdal som Mu svoj život. Po tomto rozhodnutí sa veci dramaticky zmenili

a ja som túžil podeliť sa so svojou novozískanou vierou s každým.

V našom meste sa značný počet kresťanských mužov snažil založiť pobočku Medzinárodného združenia podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI). Konečne, keď nás navštívila skupina mužov z FGBMFI zo západnej Európy, naša skupina skutočne vznikla.

Na poslednom stretnutí FGBMFI veľa ľudí jasalo v Božom Svätom Duchu. Životy sa menili, chorí ľudia boli uzdravovaní. Nádherným prínosom tejto organizácie je, že ľuďom prináša autentické živé svedectvá o prítomnosti živého Boha v našom dnešnom svete, Boha, ktorý sa stará a aktívne zasahuje do našich problémov. Žiada nás iba, aby sme mu otvorili svoje životy.

Napríklad môj syn bol chorý, mal problémy so žalúdkom. Bol dlho v nemocnici, ale zdalo sa, že lekári nie sú schopní nič urobiť. Vyskúšali všetky druhy liekov, ale s malým výsledkom. Medzitým chlapec veľmi schudol. Modlili sme sa za neho a Boh urobil zázrak – môj syn bol uzdravený! Teraz sa zotavil a behá s ostatnými deťmi.

Čo Boh urobil je úžasné! Videli sme, ako sa nám ľudia pred očami menia. Je nesmierne vzrušujúce byť dieťaťom Božím a byť súčasťou FGBMFI. Viem, že Boh miluje mňa a moju rodinu. Som skutočne jeden z najšťastnejších ľudí na zemi.

Sergej Vivtuk je administratívny pracovníkom v ukrajinskej oblasti Čierneho mora. S manželkou Lubov majú dve deti – Iru (4 roky) a Dávida (3 roky). Sergej sa podieľal na založení pobočky FGBMFI v meste Nikolajev na Ukrajine.

Pol roka Božej milosti

Ing. Svatopluk Škápík, Pezinok, Slovensko

Narodil som sa v ateistickej rodine v roku 1962. Vyrastal som ako pionier, zväzák, kandidát a člen strany. V určitej dobe svojho života som tejto ideológii veril. Po skončení strednej školy som sa prihlásil na vojenskú vysokú školu a rozhodol som sa stať vojakom z povolania.

Bol som presvedčený o správnosti a potrebnosti svojho rozhodnutia a za rok som na VVŠ patril k najlepším poslucháčom. Najlepšie známky a výsledky som dosahoval vo vojenských a politických predmetoch. K inžinierskym a technickým predmetom nebol môj vzťah taký vrelý.

Bol som kandidátom strany, „vzorný poslucháč“, vo 4. ročníku podporučík, bol som prieskumník – výsadkár, hľadal som dobrodružstvo, hrdinstvo, odvážnych mužov, tvrdosť, ideovú čistotu, veril som v triedny boj a nenávidel triedneho nepriateľa. Túžil som po poriadku, disciplíne, spravodlivosti a uniforma sa mi zdala na toto všetko dosť vhodná. Školu som skončil v roku 1985 ako jeden z najlepších poslucháčov.

V hodnosti poručíka som nastúpil k výsadkovému útvaru do Prostějova. Bol som „tvrdý muž“, odvážny výsadkár... Moje ideály však za dva roky pri útvaru utrpeli značné údery a začali sa búrať, až zostalo len niekoľko málo smutných spomienok a rozpadnutých nádejí na lepší svet. Spravodlivosť, disciplína, poriadok a mužná odvaha, spoločenská dôležitosť, to boli pojmy, ktoré sa pomaly rúcali. Poznal som v armáde veľa ľudí, tváří, charakterov, často mi však z toho bolo zle!

Oženil som sa, mal som krásnu, múdru a vzdelanú ženu, byt, čakali sme dvojčatá. Ale radosť, nádej, cieľ života, to všetko mi chýbalo. Nedokázal som dať žene dostatok lásky, nehy, ani oporu. Lepšie mi bolo v práci, ale tam som často siahal k alkoholu a potom ku kritike všetkých a všetkého. Bol som veľmi konfliktný typ. Hlavne autority, to bol môj kameň úrazu. Neustále hádky, stresy, strach, bezmocný vzdor voči nadriadeným, slabá schopnosť podriaďovať sa, nesebakritickosť, to všetko ubíjalo mňa a moju rodinu. Narodili sa nám dve dievčatká (v siedmom mesiaci). Jedno po dvadsiatich dňoch zomrelo. Moja žena bola zdrvená, osamelá a utrápená z dlhého pobytu v nemocnici.

Ja som ľutoval sám seba a bol som čoraz viac nahneváný na celý svet. Beznádej som čerpal aj z filmov a literatúry. Zdalo sa mi, že človek je vlastne iba malý zlo-

mok mašinérie sveta a jeho špiny a že ho možno kedykoľvek rozdrviť a zničiť. Stratil som radosť, nemal som životné ciele, v práci aj doma vzrastali konflikty. Hovorieval som si: „Čo budem na tom svete robiť?“ Hľadal som vzrušenie v dobrodružstve – bol som parašutista, horolezec, ale stále iba priemerný typ. V ničom som nevynikal a vlastne som už ani nechcel vyniknúť. Manželstvo upadalo, môj život sa podobal môjmu veľmi hrubému slovníku. To som sa naučil dobre. Klial a nadával som ako pohan. Boha som nepoznal, nehľadal a ani nechcel poznať. Bolo to pre mňa tabu, výmysly ľudí a bájky, „ópium ľudstva“ (V.I. Lenin).

V roku 1990 sa nám narodila druhá dcérka. Bol som ešte v armáde, ale chcel som odísť (už sme mali slobodu). Moja žena chcela nechať pokrstiť deti a ja som po prvýkrát v živote neprotestoval, potom chcela mať svadbu v kostole, že vraj so mnou žije v hriechu. Tiež som privolil. Katolícky kňaz bol skutočný Boží služobník, prišiel s milosrdenstvom, láskou a porozumením ku mne – neveriacemu, nevyhrážal sa, neprehováral, napísal žiadosť o dišpenz – výnimku k sobášu neveriaceho s veriacou. V jeho prítomnosti som sa cítil dobre, ale stále som patril k tomuto svetu a na hlave som hrdo nosil červený baret.

Krst v Duchu Svätom

Niektoré príbehy, uverejnené v tomto čísle časopisu HLAS hovoria o krste v Duchu Svätom. Je to biblická skúsenosť, zasľúbená nasledovníkom Ježiša Krista. Jej účelom je obdarovať kresťana mocou, aby mohol konať Božiu vôľu. Biblia o tom často hovorí v knihe Skutkov apoštolov.

Ak máte záujem o ďalšie informácie, skontaktujte sa so skupinou IZOPE vo vašej oblasti (pozri str. 18).

V roku 1992 som odišiel z armády, prešľahovali sme sa na Slovensko, do domu mojej svokry. Otec mojej ženy zomrel, čo bol pre ňu ďalší veľký úder a ani v tom som jej nedokázal byť oporou. Čoskoro som vyhral konkurz na náčelníka mestskej polície v Modre. A po čase som prešiel pracovať ako zástupca náčelníka mestskej polície do Pezinka. Zase som bol vo svojom živle, niečo nového, vznikajúceho, túžba po spravodlivosti, muži zákona, nové ideály a sny. Vtedy došlo pozvanie do Austrálie. Moja žena mala v Melbourne dvoch priateľov, mladých manželov – evanjelických farárov. Pozvali nás len tak, so všetkými náležitosťami a zárukami!

Začal asi najhorší úsek v našom manželstve. Žena sa zaťala. Vraj bolo stále podľa môjho, podľa mojich záujmov a práce, a teraz bude podľa nej. Pre mňa bol problém ísť do Viedne a ona, že do Austrálie... Bolo to bláznovstvo a ja som to bral ako rozmar. Ale odpor bol silnejší, hádky a scény sa stupňovali. Vyzeralo to na rozvod. Nemali sme peniaze, začal som pracovať v Pezinku, začalo sa nám dariť a teraz mám všetko nechať tak a ísť niekam do ... Nadával som, hneval som sa, reval som, robil scény. Potom som už iba ustupoval, až sme zrazu sedeli v obrovskom lietadle a okolo nás hučali motory. Predchádzalo tomu mnoho problémov. Letenky nám skoro prepadli, peniaze sme si požičali kde sa dalo a ešte to nestačilo, časť platili priatelia z Austrálie, dvakrát nám zrušili let, raz sa rozpadla letecká spoločnosť. Neveril som ničomu a zúril som. A zrazu sme leteli – bol to prvý zážrak v mojom živote, ktorý som si uvedomoval.

Do Melbourne sme doleteli celá rodina – ja, žena a dve dcéry (3 a 5 rokov). Bolo to ako v krásnom sne. Ubytovali nás na fare. Ukázali kostol, zoznámili s priateľmi – Slovákmi v Austrálii. Štyri dni po prilete som mal kúsok odcestovať – 750 kilometrov – na zber hrozna, aby som zarobil prvé peniaze na náš pobyt. Nič sme netušili. Zo slušnosti sme šli na stretnutie do dvoch rodín. Tí ľudia boli veľmi priateľskí, pozorní, spievali nábožné piesne, čítali z Biblie, nahlas sa modlili.

Čítal som sa trápne. Nič z toho som nepoznal a nezaujímal ma to. Moja žena bola tak vychovaná, ale ja nie. Aj na ňu však zapôsobilá láska, pozornosť a úprimný, nezištný záujem „cudzích“ ľudí v cudzej krajine. Mali dosť svojich starostí a zaujímal sa o nás! Čo je to za ľudí? Prečo sa tak správajú, čo majú takého, čo mne chýba? Na viac otázok nebol čas, nasadol som do vlaku a išiel som zarábať. Sám, bez znalostí jazyka, bez peňazí, do cudzieho prostredia, medzi cudzích ľudí.

Pracoval som, spal a premýšľal. Čítal som knihy. Dostal som sa k príbehu o výsadbákovi, ktorý sa stal farárom a k príbehu z New Yorku „Dýka a kríž“ o mladých ľuďoch v betónovej džungli a Božej láske k nim.

Čítal som a premýšľal. Ja ateista, neverec, bezbožník som sa jeden večer pristihol, že sa mi Boh stáva realitou, že som ochotný veriť, že Ježiš Kristus za mňa zomrel a vstal zmŕtvych. Uznával som svoju vinu a hriechy. Predtým som viedol vcelku pokojný život – nepil som mnoho, prestal som fajčiť, ženu som nepodvádzal. Kradol som iba trošku (ako všetci – zo spoločného). Čo sa to stalo? Bol to pre mňa šok, ja som veril, že je Boh, že Ježiš žije a že Jeho moc pôsobí aj dnes. Bola to Božia milosť, čo zasiahla.

Týždeň – večer, čo večer – som volal Pána Ježiša do srdca a dával Mu svoj život. Moj predchádzajúci život sa predomnou objavoval ako na plátne a už sa mi vôbec nezdal taký bezúhonný a čestný. Bol som hriešnik, bol som stratený, potreboval som Božiu milosť a volal som k Pánu Ježišovi Kristovi. Prišiel hneď!

Môj život sa začal meniť. Takmer okamžite som prestal nadávať a kliať. Ako keby mi vždy niekto odtrhol od úst nádvaku alebo zlé slovo. Prestal som sa zlostiť, nafukovať, odnaučil som sa veriť, že „13“ je nešťastné číslo. Nelákal ma alkohol. Chcel som sa nechať pokrstiť. To sa aj stalo po mojom návrate z oberačky. Žena neverila svojim očiam. Priatelia chválili Boha a ďakovali za mňa. Ale mnohému som ešte nerozumel a veľa som sa ešte musel naučiť. Začal som čítať

Bibliu, modliť sa, postiť. Písal som všetkým známym, rodičom, príbuzným o tom, čo sa stalo a že Ježiš Kristus je úžasný Pán.

Niektorí mi dodnes neodpísali. Asi sa príliš vyľakali. Za dva mesiace som bol pokrstený Duchom Svätým a môj život dostal úplne nový smer. V Austrálii sme prežívali najúžasnejšie chvíle nášho života – pol roka Božej milosti. Bolo to nádherné, ale prišiel čas návratu – veľmi diskutovaného, ale predsa uskutočneného návratu do rozdelenej vlasti.

Žijeme teraz na Slovensku. Ja som Čech, moja žena je Slovenka, štátne občianstvo máme slovenské, ale dúfame v nebeské občianstvo a v nebeskú príslušnosť. S Pánom Ježišom je život všetkým tým, čo som celý život hľadal – dobrodružstvom, vzrušením, disciplínou, spravodlivosťou, pravdou. Sú prekážky a problémy. Mnohým veciam sa musíme učiť, ale Pán Boh, Ježiš Kristus a Duch Svätý nám pomáhajú a vedú nás životom – tým novým. Teraz to už nie je pol roka Božej milosti, ale stála Božia milosť, čo sprevádza náš život. Máme cieľ, poznáme cestu, vieme kde je pravda, dostali sme nový život. Cez problémy a prekážky prechádzame víťazne vždy, keď sa spoliehame na Boha a jeho milosť a múdrosť. Dokonale sa stará a plní svoje prisľúbenia. Tiež nás však vychováva, ale je ako milujúci spravodlivý Otec. Už nikdy by sme sa so ženou a deťmi nechceli vrátiť späť. Za nič na svete. Neexistuje nič, čo by nám mohlo nahradiť Božiu lásku a prítomnosť.

V Kristovi je nové stvorenie. Ja mám novú ženu a ona má nového muža. Naše deti sú posväcované skrze nás. Učíme ich chodiť po Božích cestách. A Boh to učí nás!

Ing. Svatopluk Škápik má 32 rokov a žije v Pezinku na Slovensku. S manželkou pôsobí ako učiteľia na tamojšej základnej škole. Svatopiuk je členom FGBMFI

Umelý raj

Eric a Laura Carré
Rennes, Francúzsko

Marihuana a hašiš boli iba začiatkom. „Mala som 16 rokov, keď som začala užívať drogy. Myslela som si, že uspokojia moju vnútornú prázdnotu, ale pocit ničoty sa iba zhoršil. To ma viedlo k tvrdším drogám, ako je LSD, kokaín a heroín. Moja nespokojnosť sa však nestratila a nakoniec sa zo mňa stal otrok, beznádejne závislý na drogách.“

Laura: Rozvod prinútil moju matku, aby sa sama starala o môjho brata a o mňa od čias, keď som mala tri roky. Kým sme nedorástli do školy, dávala nás do škôlky. Potom sme sa museli o seba starať sami v našom parížskom byte, kým matka neprišla domov z práce. Zdalo sa, že pracuje vo dne – v noci. Časom sme sa začali stretať s našimi priateľmi, takže sme ju sotva vídali. Niekedy som zostávala vonku celú noc. Je udivujúce, že pri spôsobe života, aký som viedla, sa mi nakoniec podarilo ukončiť školu.

Moja predstava o živote sa zúžila na to, čo som videla v uliciach – násilie, drogy a utrpenie. Túžila som po láske a úprimnosti, hľadala som, ale v našich parížskych brlohoch som ich nemohla nájsť. Čoskoro som sa dostala k heroínu a LSD. Aby som získala peniaze na drogy, našla som si prácu v bare, kde som dokonca naviedla svojho šéfa brať drogy. To miesto

sa čoskoro stalo strediskom narkomanov a do zadnej miestnosti chodieval dealer. Tu som sa stretla s Ericom.

Eric: Keď som stretol Lauru, práve prestala užívať tvrdé dorgy a sľúbila mi pomôcť skončiť s tým tiež. Chodili sme spolu, ale namiesto toho, aby sme prestali, stali sme sa dealermi. Veci sa stále zhoršovali až sme došli k záveru, že z tohoto nášho pekla musíme nejako uniknúť. Najskôr sme šli ku Guyany a zostali sme tam, kým sa nám neminuli peniaze. Potom sme sa vrátili do Bretagne.

Laura: Naozaj sme chceli zmeniť svoje životy. Vtedy sme už boli zosobášení a Kessy, naša dcéra, mala dva roky. Avšak v Bretagne sme sa čoskoro znovu dostali do začarovaného kruhu drog. Chodila som pravidelne do Paríža, kde som sa učila za kaderníčku a bolo veľmi ľahké dostať sa k drogám, ktoré sme mohli doma predávať.

Netrvalo dlho a začala po nás ísť polícia. Zatkli nás. Hoci v našom dome našli drogy, sudca nám dovolil vrátiť sa po 48 hodinách domov neuzavrúc náš prípad, kvôli našej malej dcérke. Rozhodla som sa neuvrhnúť svoju dcéru do takého života, aký som mala ja, a akosi som našla silu skončiť s drogami. Eric bol však natoľko závislý, že nechcel skončiť. To vnieslo do našej domácnosti rozdelenie. Kým ja som bola pripravená vzdať sa všetkého pre naše dieťa, Eric bol pripravený obetovať všetko, vrátane nášho dieťaťa a mňa, pre svoje drogy.

**Hore: Život bol peklom
Dole: Teraz je všetko úplne iné
a život stojí za to žiť!**

Eric: Bolo to niekedy v tom čase, keď som dostal list od istej priateľky, v ktorom stálo: „Verte v Ježiša! On vás môže oslobodiť“! Otvorili sme list, prečítali sme ho a zahodili.

Laura: Za svojho života na uliciach som sa tiež dostala do styku s istými okultnými praktikami. Spočiatku to bola iba hra, ale môj záujem postupne vzrástol do bodu, keď som bola schopná ovplyvňovať iných ľudí. Pretože som vedela, že v nadprirodzenej oblasti existuje skutočná moc, ten list ma vystrašil. Čakal nás súdny proces a naše manželstvo sa rozpadalo. Naši priatelia sa rýchlo strácali. Vo vzduchu vládla atmosféra smrti a teraz verím, že to bolo spôsobené mojím stykom s okultizmom.

Eric: Vtedy sme prišli do Paríža a zaklopali sme na dvere jedného priateľa, pánka-

ča ako som bol ja, s červeno-zeleno-modrým mohykánskym účesom. Keď otvoril dvere, na náš úžas, stál tam slušne oblečený a s normálnymi vlasmi. Druhýkrát som bol prekvapený, keď som ho ponúkol, aby sme si zafajčili marihuanu a on odmietol, vraviac: „Už neberiem drogy, verím v Ježiša Krista.“ Potom nám začal rozprávať o Ježišovi. Myslel som si, že je nadrogovaný alebo sa zbláznil. Ale aj tak ma priviedol do úžasu. Nebolo to tak ani tým, čo hovoril, ale spôsobom, akým sa zmenil.

Bol taký iný! Keď sme od neho odišli, zastavila nás polícia.

Laura: Boli sme v požičanom aute a zabudli sme si doklady. Vlastne vôbec nič nebolo v poriadku. Pásky, svetlá, nič. Kým policajti kontrolovali Ericove doklady, vyhodila som všetky drogy, ktoré sme mali v aute. Keď som tam čakala, prišla mi na um jedna myšlienka: „Čo, keď všetko, čo sme dnes počuli, je pravda? Čo ak nás Boh naozaj miluje a Ježiš nás naozaj chce oslobodiť, aby nám pomohol z tohoto pekla a uzdravil nás?“ Potom policajti prezreli naše auto a nechali nás odísť.

Eric: Keď mi Laura povedala, že všetko vyhodila, začal som šaliieť. Potom ma prekvapila otázkou: „A čo, keď to, čo sme dnes večer počuli, je pravda?“ Doma v Bretagne sme skúšali čítať Bibliu, ktorú nám dal náš priateľ spolu s knihou plnou svedectiev, ale pre mňa, čo som čítaval iba komiksy, to bolo príťažké. Potom sme otvorili knihu a čítali sme príbeh o narkomanovi, ktorý odišiel do Kadmandu. Podobali sme sa mu. Zdalo sa, že tam popisujú naše životy. Vidiac úžasné veci, ktoré pre neho Boh urobil, začali sme volať k Bohu: „Ak skutočne existuješ, urob pre nás to, čo si urobil pre nášho priateľa v Paríži.“

Laura: Zakaždým, keď sme otvorili tú knihu, začali sme plakať, hoci sme nevedeli prečo. Po chvíli to bolo, akoby sa v nás čosi očistilo. V našich srdciach pracoval Duch Svätý, ale my sme v Bretagne nepoznali nikoho, kto by nám tieto veci mohol vysvetliť.

Eric: Bolo to, ako keby Duch Svätý vyžaroval svetlo do môjho svedomia. Vedel som, že musím poprosiť Lauru, aby mi odpustila moju neveru.

Laura: Keď som počúvala, čo musel povedať, bolo to pre mňa veľmi tvrdé. Myslela som, že sa milujeme, napriek peklu, v ktorom sme boli. Bola som úplne neschopná mu odpustiť.

Jedného dňa pani, ktorá poslala ten prvý list o Ježišovi, prišla až z Paríža, aby nás videla. Kessy, ktorá mala iba tri a pol roka, na ňu reagovala prekvapujúco agresívne. Je to veľmi zaujímavé, pretože Kessy bola s nami pri našich okultných činnostiach. Naša priateľka nás predstavila istému pasttorovi z Normandie.

Keď sme mu vyrozprávali náš príbeh, povedal: „Ježiš Kristus je všemohúci, On vás môže oslobodiť, potrebujete iba vložiť v Neho dôveru. On premení váš život.“ Modlil sa za Erica a za mňa, ale na náš úžas, nič sa nestalo. Avšak, keď sa priblížil ku Kessy, aby sa za ňu modlil, padla na podlahu a začala sa skrúcať ako had. Vyrazil z nej veľmi hlboký hlas: „Nie! Nechaj ma!“ Aj tak sa však modlil. Kým sa modlil, bola oslobodená a hneď sa upokojila. Vstala, išla k našej priateľke, na ktorú bola taká agresívna a položila jej hlavu do lona. V tomto som videl, že sa niečo zmenilo. Boh nám odpustil skrze Ježiša Krista a vošiel do našich životov.

Eric: Od toho večera sa všetko zmenilo. Bolo toho tak veľa, čo bolo treba dať do poriadku, ale Boh bol vo svojej pomoci verný. Napríklad, za tie roky sme nahromadili veľa dlhov. Preto sme sa modlili: „Pane Bože, Ty si povedal, že sa postaráš o všetky naše potreby. Potrebujeme 20 tisíc frankov, aby sme vyrovnali naše dlhy.“ O niekoľko mesiacov neskôr, počas ktorých sme predkladali našu potrebu Bohu v modlitbe, nás pozval jeden priateľ a povedal nám, že mu Boh nariadil, aby nám finančne pomohol. Povedal, že má 20 tisíc frankov a spýtal sa, čo potrebujeme. Odpovedali sme: „Vďaka Bohu, modlili sme sa presne za túto sumu, aby sme vyrovnali naše dlhy.“ Toto bol iba jeden

zo zážitkov, ktoré sme mali. Boh sa o nás postaral mnohokrátym spôsobom.

Laura: Keď som mala tri roky, bola som zneužitá. Vlastne, myslím si, že to bolo príčinou, prečo sa moji rodičia rozviedli. Zanechalo to hlboké jazvy. Čas od času som mávala nočné mory. Vždy som sa snažila vyhnúť ich z mysle, ale bezvýsledne. Potom nás pozvali na večeru Medzinárodného združenia podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI). Rečník v ten večer hovoril o vnútornom uzdravení.

Po stretnutí som prišla dopredu a požiadala som o modlitbu. Bez toho, aby nejakým spôsobom vedel o mojej situácii, povedal: „Mali ste problém so svojím otcom a potrebujete mu odpustiť.“ To sa dotklo čohosi hlboko vo vnútri. Spýtal sa ma, či som to ochotná urobiť. Keď som súhlasila, modlil sa. Keď som otvorila oči, pozrel sa na mňa a povedal: „Milujem ťa, sestra, Kristovou láskou.“ V tej chvíli to bolo, ako keby tam stál a hovoril Ježiš. Nikdy som nič také nevidela. Cítila som, ako na mňa hmatateľne prúdi Ježišova láska. V ten deň som bola uzdravená. Hoci ľudia môžu otvárať staré rany, nikdy nemôžu uzdraviť. Hoci liečenie otupilo moju bolesť, iba Boh bol schopný ju úplne odstrániť.

Eric: Boh je úžasný! On obnovil náš vzťah. Keď sa Laura uzdravila, bola schopná mi odpustiť. Táto cesta s Ježišom nie je nejaký druh omámenia, alebo halucinácie, keby to tak bolo, bol by som už dávno niekde inde.

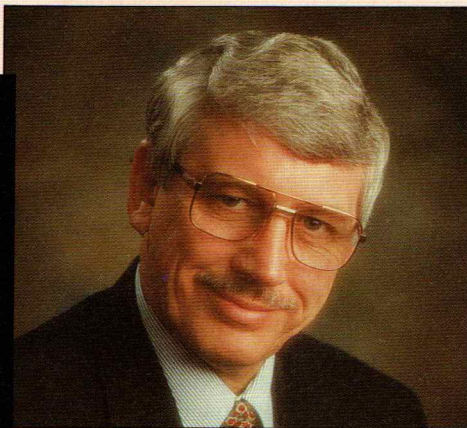
Biblia hovorí: „Kto je teda v Kristovi, je nové stvorenie. Staré pominulo a hľa, nastalo nové! Všetko toto je od Boha, ktorý nás v Kristovi zmieril so sebou.“ (Druhý list apoštola Pavla Korint'anom 5:17-18). Bezpochyby, iba Boh ma mohol zachrániť z pekla, v ktorom som žil.

*Eric je technický riaditeľ kade-
rického salónu. Je členom poboč-
ky vo Flennes. Laura a Eric majú
dve deti – Kessy (8 rokov) a Em-
manuelle (4 roky).*

Mimo kontroly

Graham Nethercote
Leicestershire, Veľká Británia

Ako úspešný riaditeľ firmy som mal dobrý plat a firemný Jaguár. Bol som materialisticky zameraný a bezohľadný. Napriek môjmu úsiliu nie všetko som mal pod kontrolou. Keď sa objavili problémy s chrbticou, podrobil som sa mnohým vyšetreniam, po ktorých špecialista vyslovil prognózu, že stav mojej chrbtice sa zhoršuje a dá sa urobiť len veľmi málo.

S neistou budúcnosťou som so svojou manželkou Gail šiel na dvojtýždennú dovolenku na Tenerife. V prvý deň som začal čítať knihu o mafii. Keď sme sa rozprávali s istým človekom, ktorý tam bol, spýtal sa ma, prečo som si vybral tú knihu. Odpovedal som niekoľkými bežnými frázami.

Ten človek vysvetlil, že píše svoj životopis. Nasledujúci deň mi rozprával ako ho zatkli, obvinili a odsúdili na sedem rokov väzenia pre zabitie človeka, hoci bol nevinný. Volal sa Noel Fellowes a jeho kniha „Čas zabíjania“ sa neskôr stala bestsellerom. Bol úplne oslobodený, keď sa zistilo mená dvoch ľudí, ktorí boli zodpovední za tú vraždu.

Nemohol som pochopiť, prečo nebol zatrpknutý. Keby som bol na jeho mieste, bol by som sa pomstil tým, čo vyrobili dôkazy proti mne. Pripustil, že istý čas mal aj on podobné myšlienky. Potom odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi a oslobodil sa od všetkých týchto pocitov zatrpknutosti. V ten večer sme sa s Gail šli prejsť

s Noelom a jeho manželkou Coral. Po dvoisto yardoch som bol v agónii.

Keď som mu vysvetlil svoj problém, položil mi Noel ruku na chrbát. Nepočul som ho modliť sa, ale môj chrbát zostal veľmi teplý a bolesť ma opustila. O tri dni neskôr sa bolesť vrátila. Noel sa nado mnou modlil. Bolo to trápne sedieť medzi stovkami ľudí naokolo, keď sa za mňa modlil. Avšak bolesť zmizla a okrem občasného pichnutia som odvtedy nemal žiadne problémy. V práci som bol znovu rovnako bezohľadný a sebecký, ale Noelov príbeh na mňa zapôsobil.

Synovi som našiel miesto v podniku, ktorý dodával predspracovanú zeleninu do hotelov a reštaurácií. Bol taký úspešný, že som musel odísť s firmy, kde som pracoval a pridať sa k nemu do rodinného podniku. Mimo svojho domu som bol stále napätý a agresívny. V roku 1991 som s istým podnikateľom, volal sa David Parkinson, šiel do Covent Garden. Mal som pustenú pásku s nejakými veľmi neslušnými vtipmi a nechápal som, prečo sa David nemeje.

Neskôr mi povedal, že je presvedčeným kresťanom. V máji toho roku ma David pozval, aby som sa zúčastnil na jednej

zvláštnej oslave. Bolo to živé stretnutie. Všetci tleskali a tancovali. Jedno dievča povedalo, že ju Ježiš uzdravil z mozgovej obrny a potom spievala bez sprievodu v dokonalom rytme. Rečník, Brian Shutt, rozprával, a potom ľudia začali chodiť dopredu, aby sa za nich modlili.

David sa ma zrazu spýtal, či chcem odovzdať svoj život Ježišovi Kristovi. „Áno“, povedal som. Brian sa so mnou modlil a mne po tvári stekali slzy. Cítil som sa istý v Ježišovej láske. V tú noc som dobre spal a ráno som išiel do práce bez napätia, hnevu, nadávok.

Boh na mne pracoval šesť rokov. Najprv cez Noela a Coral, potom cez Davida. Je úžasné, koľko vecí sa v mojom živote zmenilo. Vždy som mal rasové predsudky a predsa som v priebehu dvanástich mesiacov zamestnal tridsať robotníkov z Ázie, z ktorých jeden sa stal mojim dobrým priateľom. Bol som skutočne novým stvorením v Ježišovi Kristovi. Mal som veľkú lásku k iným, a zvlášť k mojej žene.

Keďže som bol jediný z rodiny, kto chodil do kostola, cítil som sa osamelý. Ale raz v nedeľu môj syn Leigh šiel so mnou. Nasledujúcu nedeľu išiel on i jeho žena Mandy a odovzdali svoje životy Ježišovi. Plakal som od radosti. Niekoľko mesiacov po mojom obrátení sa naša firma dostala do konkurznej správy. Kúpili ju dvaja ľudia, ktorí založili novú firmu. Ručenie mojej rodiny zostalo zachované. Zavolali nás k právnikovi, aby sme ručenie znovu potvrdili, čo sme považovali za formalitu. Aj tu nás Boh ochránil. Iný právnik objavil chybu v pôvodnom dokumente. Keby sme boli podpísali, boli by sme v nasledujúcich dvadsiatich rokoch museli zaplatiť milión libier.

Noví majitelia nám ponúkli prácu, ale aj tak bolo ťažké nemať obavy. Dvadsať rokov sme mali všetko čo sme cheli – domy, autá, peniaze, exotické dovolenky atď. Teraz bolo všetko neisté. Už sme nad tým nemali kontrolu. Leigh a ja sme čítali žalm 91: „... pri boku tvojom padne na tisíc a po pravici tvojej na desaťtisíc, nepriblíži sa k tebe.“ Navzájom sme sa denne povzbudzovali týmto veršom z Biblie.

Začali sme budovať podnik, ale po štyroch mesiacoch noví majitelia vyčerpali hotovosť a znovu boli menovaní správcovia. Teraz nás všetkých prepustili. Potom začali prichádzať ľudia, ktorí mali pôvodné ručenie. Radili nám, aby sme vyhlásili bankrot. My sme však cítili, že sa máme riadiť zásadou, ktorá je v knihe Prísloví 6:1-5 „Ak si sa zaručil za blížneho svojho a dal si ruku za cudzieho ... poníž sa ... oslobod' sa.“

Všetky leasingové spoločnosti súhlasili s našou ponukou na plné a konečné vysporiadanie. Jedna spoločnosť prijala tisíc libier proti ručeniu 44 tisíc libier. Boh nás cez to previedol presne tak, ako sľúbil. Leigh a ja sme navštívili riaditeľa banky, prosiac Boha, aby ho urobil chápaným pre našu situáciu. Predtým nás táto banka obvinila z ukrývania majetku. Teraz bol riaditeľ veľmi príjemný. Ponúkli sme predaj nášho domu s tým, že utŕžené peniaze pripadnú banke ako úplné a konečné vysporiadanie. Na náš úžas, súhlasil.

Naše ručenie v banke bolo 650 tisíc libier. Oveľa viac než reálna hodnota našich domov. Boh bol s nami a znovu vyslyšal naše modlitby. Môj dom predali za dva dni. Kupujúci súhlasili doplatiť za zvláštne príslušenstvo 10 tisíc libier. Keď som hovoril s riaditeľom našej banky, povedal: „Nechceme peniaze z kobercov a záclon. To je vaše, aby ste mali znovu z čoho začať.“

Kým prebiehal predaj, Gail a ja sme hľadali iný dom, ktorý by sme prenajali. Jeden, ktorý sa nám páčil, bol príliš drahý. Majiteľ chcel 425 libier mesačne. Ponúkli sme mu 375 libier. Akási firma, ktorá potrebovala ten dom pre svojich zamestnancov, ponúkla 450 libier. Napriek tomu sme sa modlili, aby bola prijatá naša ponuka. O niekoľko dní neskôr majitelia povedali, že dali prednosť nám a prijali našu nižšiu cenu.

O päť mesiacov po nastahovaní do nového domu som si spomenul, že som neinformoval úrad správy daní o zmene svojej adresy a bol som im dlžný 30 tisíc libier. Zatelefonoval som im. Keď preskúmali moju zložku, ten človek povedal, že dlh

MIMO KONTROLY

vymáhať nebudú. Poďakoval mi za telefonát a ani nechcel vedieť moju novú adresu.

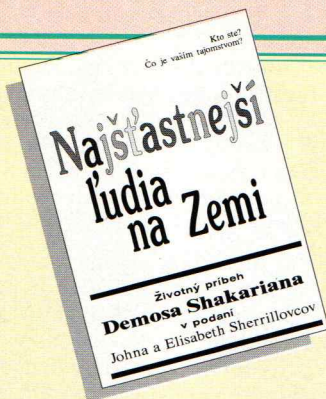
Náš syn Leigh začal byť deprimovaný problémami so zamestnaním. Strávil som s ním hodiny v modlitbách. Rozhodol sa, že by rád pracoval pre Geest. Dva týždne po tom, čo im poslal životopis, mu za-telefonovali a pozvali ho na pohovor. Modlili sme sa za toto stretnutie a odišiel plný dôvery.

Keď prišiel, povedali mu, že mu nemajú čo ponúknuť. Rozzúril som sa. Leigh musel urobiť sto míl tam a naspäť za peniaze, ktoré skutočne nemal navyše. Tým to však neskončilo. O dva týždne neskôr dostal Leigh telefonát od Geest, v ktorom ho žiadali, aby znovu prišiel do Spaldingu. Ponúkli mu na výber z troch miest, všetky boli s dobrým platom a firemným autom. Boh bol taký verný! Zaisťil všetky naše potreby počas tohoto ťažkého obdobia.

Odvtedy už i moja manželka a dcéra Lindsey odovzdali svoje životy Ježišovi. Pracoval som 18 mesiacov s Noelom. Vy-dávali sme svedectvá bývalých väzňov. Gail a ja sme potom založili úspešnú firmu na správu majetku. Ja som tiež pocítil, že ma Boh vedie k tomu, aby som sa stal priekopníkom veľmi potrebnej služby, ktorá sa nazýva Spoločenstvo orlov. Bolo založené v severnej Karolíne v USA Al Lewisom a zameriava sa na podporu a podnecovanie cirkví k zriaďovaniu duchovných služieb pre väzňov, prepustených väzňov a ich rodiny.

Je veľmi vzrušujúce vidieť ako sa predo mnou odkrýva plán, ktorý má Boh so mnou. Neviem, kde ma zavedie ďalej, ale viem isto, že ma Boh miluje a riadi. Vy tiež môžete mať tento osobný vzťah s Ježišom. Prvý krok, bez ohľadu kto ste, je pozvať Ho do svojho života. Poproste Ho dnes a nájdite pre seba ten istý mier a lásku, ktorej sa teším ja. Potom uvidíte tie úžasné plány, ktoré má Boh s vaším životom v plnej šírke.

Graham je členom pobočky FGBMFI v Loughborough. S manželkou Gail majú dve deti a dvoch vnukov.

Táto kniha hovorí o založení FGBMFI a je možné si ju zado- vážiť v miestnych skupinách.

Informácie

FGBMFI Slovensko

PORS, Februárová
ulica č. 651/7 958 01
Partizánske

Omar López tel.:
08/154 5441

FGBMFI Čechy

P. O. Box 9 155 04
Praha 54

Drahý čitateľ! Možno, že pri čítaní tohto vydania časopisu Hlas si sa aj ty zamýšľal nad tým, či môžeš Boha osobne spoznať a mať Jeho pokoj vo svojom srdci. Ježiš povedal, že ak chceme spoznať Boha, ktorý je Duch, musí sa náš ľudský duch znovu narodiť. Ak to chceš osobne prežiť, mal by si:

1. Uznať pred Bohom, že si žil sebeckým životom a že si hrešil tým, že On nebol Pánom tvojho života a tým si sa od Neho oddelil. „Všetci totiž zhršli a nemajú slávu Božiu“, Rim 3,23.

2. Vyznať svoje hriechy, obrátiť sa k Nemu, prosiť o Jeho odpustenie, pomoc pre taký život, s ktorým by bol On spokojný. „Ak sa nebudete kajať, všetci podobne zahyniete“ Lk 13,3.

3. Uveriť tomu, že Ježiš je Boží Syn a tým, že zomrel na kríži, zobral na seba tvoje hriechy preto, aby ti Boh odpustil. „Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho, nezahynal, ale mal večný život“ Jn 3,16.

4. Vyznať Bohu, že teraz robíš Ježiša Spasiteľom a Pánom svojho života. „Ak ústami vyznávaš Ježiša Krista a v srdci veríš, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš zachránený“ Rim 10,9.

Ak si po dôkladnom zvážení texty z Písma vzťahol na seba a chceš urobiť tento dôležitý krok, modli sa nahlas túto modlitbu: „Drahý Bože, viem, že som hriešnik a zahyniem. Vo svojom srdci verím, že Ježiš, Tvoj Syn, zomrel za všetkých hriešnikov, i za mňa a vylial svoju krv, aby očistil moje hriechy. Vyznávam, že Ježiš je Spasiteľom a Pánom môjho života a ďakujem za dar večného života. Verím, že mi pomôžeš žiť k Tvojej spokojnosti.

Nespoliehaj sa na to, že tvoje pocity sú dôkazom tvojho prijatia u Boha. City sú nestále a tvoj vzťah k Bohu je založený na Jeho zasľúbeniach (Rim 10,13). **Nehanbi sa a povedz iným o svojom vzťahu k Ježišovi** (Mt 10,32). **Denne sa modli a čítaj Bibliu** (1Pt 2,2, Ž 37,4, Rim 8,14).

Ak si spravil toto najdôležitejšie rozhodnutie svojho života, prosíme, napíš nám, aby sme ti mohli poslať ďalšie informácie. Vyplň a pošli pripojený kupón.

„Full Gospel Business Men's Fellowship International“ je medzinárodné združenie kresťanských podnikateľov, ktorého účelom je:

1. Volať ľudí k Bohu a k Cirkvi prostredníctvom dosvedčovania Božej moci a prítomnosti v dnešnom svete posolstvom plného evanjelia plnému človeku.

2. Poskytovať základňu pre kresťanské spoločenstvo ľudí pod jedinou zástavou ich zážitkov v Ježišovi Kristovi posilňujúc ich, aby sa vracali späť do svojich cirkevných obcí občerstení a obnovení. FGBMFI nie je ani cirkvou, ani sektou. Nemá kňazov, ani pastora a nezakladá cirkevné obce.

3. Prispievať k väčšiemu zjednoteniu kresťanov.

HLAS

číslo 952

Toto je jedna z 26 verzií európskeho časopisu Hlas, ktorý vydáva v rôznych jazykoch medzinárodné ústredie FGBMFI pre Európu: 30 Mechelse Steenweg, B - 3000 Leuven, Belgicko, tel.: (016) 20 79 44, fax: (016) 20 79 31.

Vydavateľ: Blair Scott. **Asistent:** Donato Anzalone. **Sadzba:** Buro Robe. **Redaktor pre USA:** Jerry Jensen. **Redaktor pre južný Pacifik:** Mark Raffills. **Redaktor pre Áziu:** C. K. Lee. **CSLOV952.**

FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S FELLOWSHIP INTERNATIONAL

- Týmto vás informujem o svojom rozhodnutí nasledovať Ježiša Krista. Prosím vás, aby ste mi poslali brožúruku „Prijali Krista“.
- Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie o tejto spoločnosti.
- Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie, týkajúcej sa členstva v tejto spoločnosti.

Meno a adresa (píšte čitateľne)

HLAS č. 952

V tomto čísle

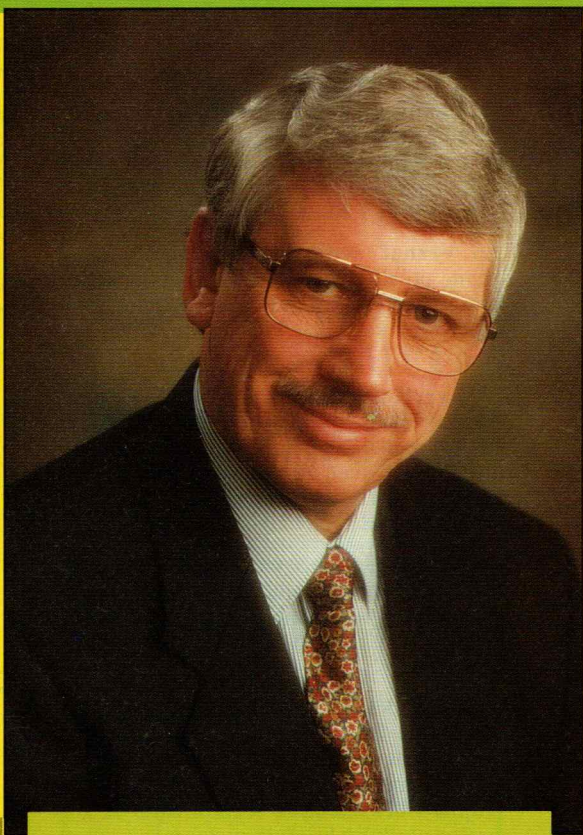
Čeliac prekážkam

Ako podnikatelia sme nútení a vyzývaní k tomu, aby sme čelili prekážkam, ktoré prináša deň. Pravda, niektorým z nás to prospieva, náš adrenalin mierne stúpa vo vzrušení vyvolanom nájdením riešenia. Prekonávajúc ťažkosti jednu za druhou sme často schopní urobiť i to, čo sa zdá nemožné. Jediné, čo, ako sa zdá, môže postaviť veci mimo rámec schopnosti podnikateľa riešiť problémy, je, keď telo prestáva poslúchať rozkazy a často bezhraničné požiadavky, či už v dôsledku zranenia alebo úplného zrútenia. Vtedy naozaj nevie, čo robiť. Zaiste, moderná lekárska veda môže napraviť kadečo! Nie je to výzva pre dnešného lekára? Nanešťastie, i on má svoje hranice. V tomto čísle budete čítať o ľuďoch, ktorí sa náhle dostali k istej fyzickej bariére a objavíte riešenia veľmi reálnych a neprekonateľných úskalí.

Ak si chcete pre seba a svojich priateľov objednať viac výtlačkov Hlasu, prečítajte si informácie na strane 18.

**Full Gospel
Business Men's
Fellowship International**

Ďalšie informácie si možno vyžiadať na adrese:

**• MIMO KONTROLY
Graham Nethercote
str. 16**

Nenechajte tento časopis umrieť... Dajte ho svojmu priateľovi.